

Dagblad van het Noorden, 3 september 2022

Asielzoekers opgevangen in kerken in Drenthe. 'De mensen hier zijn engelen'

Vijf kerken in Drenthe vangen tijdelijk asielzoekers op om het overvolle aanmeldcentrum in Ter Apel te ontlasten, waar honderden de nacht buiten moesten doorbrengen. Dagblad van het Noorden nam poolshoogte in Zuidlaren en Vries.

Asielzoekers in de Laarkerk in Zuidlaren slapen ook in de kerkzaal Foto: Jan Willem van Vliet

[Harald Buit](#) • Gisteren, 12:01 • [Drenthe](#)

Gejuich en gejoel op het pleintje voor de Laarkerk in Zuidlaren. Amin heeft de bal zojuist strak in de kruising gejaagd. Wat een doelpunt! Andere asielzoekers kloppen hem op de schouders of steken de duim op.

Voetbal, tafeltennis, sjoelen, een puzzel van 500 stukjes. Sport en spel helpen de veertig asielzoekers, die sinds deze week in de Laarkerk worden opgevangen, even om aan nare herinneringen en een onzekere toekomst te ontsnappen.

‘Niet in gevaar brengen’

Want als Amin even later op een bankje plaatsneemt, is de lach weg. Hij wil wel iets over zijn achtergrond en reis zeggen, maar alleen anoniem. Uit angst voor de ‘lange arm’ van de autoriteiten in Iran, zijn geliefde thuisland, waar zijn familie nog woont. Amin is dan ook niet zijn echte naam. „Ik wil hen niet in gevaar brengen”, zegt de 32-jarige Iraniër in zijn beste Engels.

Hij moest vluchten om uit handen te blijven van het regime. „Met vrienden hadden we ons verzet tegen de machthebbers. Tegen de corruptie, het geweld, de steeds verdere inperking van vrijheden. Een van mijn kameraden is opgepakt. Niemand weet waar hij is en hoe het hem vergaat.”

Asielzoekers in Zuidlaren voetballen op het pleintje voor de Laarkerk Foto: Jan Willem van Vliet

Na omzwervingen door Europa belandde Amin uiteindelijk in Ter Apel, bij het aanmeldcentrum. „ *Not good*”, zegt hij over de omstandigheden aldaar. In Zuidlaren is het veel beter. Onderdak, eten, ontspanning, rust. „De mensen hier zijn engelen.”

Tientallen kerken in Groningen en Drenthe vangen op zeventien verschillende locaties met honderden vrijwilligers 255 asielzoekers op. Drijvende kracht is de christelijke vluchtelingenorganisatie INLIA uit Groningen, die al eerder hulp had aangeboden bij het Centraal Orgaan opvang Asielzoekers (COA).

‘Hulp bieden aan onderdrukten’

Het bestuur van de Laarkerk twijfelde geen moment over de opvang. „We zeiden meteen: dit gaan we doen”, vertelt dominee Jelle van Slooten. „De situatie in Ter Apel was mensonterend. We voelen ons geroepen dit te doen. Het is eigenlijk de *core business* van de kerk: hulp bieden aan onderdrukten. Open de Bijbel en zie hoe vaak het over vluchtelingen en vreemdelingen gaat.”

Zondagmorgen na de kerkdienst werd de opvang aan gemeenteleden meegedeeld. „En ‘s middags stonden hier al veertig bedden. Zelfs toeristen hielpen mee met het ontruimen van zalen. De reacties, ook van omwonenden, waren positief.”

‘We zijn niet armlastig’

Om iedereen een slaapplaats te bieden, liggen ook matrassen in de kerkzaal. Het is sowieso een stevige logistieke operatie voor kerkbestuur en de tientallen vrijwilligers die dag en nacht in touw zijn. Ontbijt, dagdienst, warme maaltijd, avonddienst, schoonmaak, afwas, nachtploeg „Er is veel nodig voor veertig man, maar we zijn niet armlastig en de lokale middenstand ondersteunt ons.”

Asielzoekers sjoelen in de ontvangstruimte van de Laarkerk. Foto: Jan Willem van Vliet

De asielzoekers in de Laarkerk zijn allen man, afkomstig uit Syrië, Somalië, Iran en Turkije. Mensen die vaak een lange en soms barre tocht achter de rug hebben en mogelijk getraumatiseerd zijn. Van Slooten: „Daar zijn we ons terdege van bewust. We letten goed op de mensen en informeren elkaar. Er zijn ook vrijwilligers met een medische achtergrond.”

‘Rustige en hartelijke sfeer’

De communicatie met de asielzoekers gaat in het Engels, via een tolk of met de hulp van Google Translate. „De sfeer is hier rustig en hartelijk”, vat Van Slooten samen. „Alles loopt.” Totaal anders dan de beelden die de afgelopen tijd in Ter Apel te zien waren.

‘Schrijnend en mensonwaardig’ noemt predikant Bert Altena van de Bonifatiuskerk in Vries de situatie bij het aanmeldcentrum. „Afgelopen zondag heb ik het in de preek ‘godgeklaagd’ genoemd.”

In het naast de kerk gelegen Ontmoetingshuis aan de Brink worden sinds deze week vier asielzoekers opgevangen, een jonge vrouw uit Egypte en drie familieleden uit Syrië. Er is plaats voor acht personen.

‘Hulp onder protest’

„Je moet er nú zijn als kerk en doen wat nodig is”, zegt Altena. „Maar het is wel hulp onder protest. We vinden het een taak van de overheid, maar die faalt. Nu springen de kerken noodgedwongen in het gat.”

Zijn vrouw hielp een paar jaar geleden bij een project in vluchtelingenkamp Moria op het eiland Lesbos, waar zich schrijnende situaties voordeden. „Maar feitelijk hebben we een eigen Moria in onze achtertuin. Griekse toestanden in Ter Apel waar mensen buiten moesten slapen, met een gebrekkige medische zorg, onvoldoende voedsel en slechte hygiëne.”

Volgens Altena is er veel draagvlak voor de noodopvang van asielzoekers. „Zowel van mensen binnen de kerk als daarbuiten. Onze gasten kunnen bijvoorbeeld douchen bij een sportlocatie in het dorp.” De opvang duurt vermoedelijk tot 12 september. Daarna verkassen de vluchtelingen naar de speciale opvanglocatie in Zoutkamp.

Vrijwilligster Betsy Weemstra in de keuken van het Ontmoetingshuis in Vries. Naast haar de tante en moeder van Hossam Foto: Jan Willem van Vliet

Hossam (25) verblijft samen met zijn moeder en tante in het Ontmoetingshuis in Vries. De Syriër studeert economie, maar vluchtte voor het toenemende geweld. „Het dagelijkse leven wordt steeds moeilijker”, zegt hij. „De gevechten en verwoesting gaan maar door.”

Een deel van hun reis hebben ze lopend afgelegd. „Voor mijn moeder, die op leeftijd is, was dat erg zwaar. Gelukkig konden ze in Ter Apel binnen slapen, ik heb de nacht telkens buiten doorgebracht. Het was er erg druk en stressvol.”

Droom

De opvang in Vries vindt Hossam erg goed en de mensen zijn ‘ *very nice* ’. Wat de toekomst brengt, weet hij niet. „Mijn droom is dat we hier kunnen blijven en dat ik mijn studie kan voortzetten.”